

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1806-03-20)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1806-03-20)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 86. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L001991707000051.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Spiellerup, 20de Mart. 1806.*

— Jeg kan ærgre mig over Malernes Foragt for Tieck, ikke just fordi jeg troer ham saa meget istand til at bedømme Malerier — hvortil jeg ogsaa troer det godt selv at være Maler — men fordi deres Foragt dog vist for en stor Deel har sin Grund deri, at Malervæsenet ikke blot er en Kunst, men ogsaa et Haandværk, og at de gode Folk ere saa stolte afs. 87det, de have lært i Værkstedet, at de derover ikke skjønnede nok paa det, man kan lære i Galleriet. Saavidt jeg husker, er der i „Fran Sternbald" kun meget faa Domme over enkelte Malerier eller over den udvortes Malerkunst; men desto fortreffeligere er Bogen i Henseende til den indvortes Malerkunst, og om der endog ikke stod een eneste fornuftig Dom deri om Malerier, saa vilde dog Kunstnersindet vinde ved Bogens Studium. Malerne kunde ogsaa lære meget blot af Tonen deri, som først er gammelthdsk, medens alle Kunstens Herligheder endnu ligge uudviklede i Sjælen som i en tilsluttet Knop, siden italiensk eller snarere spansk, naar Blomsten efterhaanden udfolder sine Blade. Jeg troer derfor, at naar Malerne Intet finde i Sternbald, da kommer det sig snarest deraf, at de meene, der er ingen Underviisning, uden den, som tager lige fat paa Haanden og viiser den Vej paa Lærredet, og at de kun have liden Sands for det Inderste og Helligste — ved hvilket man rigtignok ikke er Maler, men uden hvilket man ikke er en god Maler.

Imod Biskop Bojsen har jeg virkelig i disse Dage begyndt at skrive Noget. Dersom det, naar det bliver færdigt, synes mig at kunne være nogenledes tjenligt, da vil jeg bede Rahbek indrykke det i „Minerva". Jeg vilde vistnok meget hellere indrykke det iblandt de øvrige Sager, der i mit Skatol ere helligede Forglemmelsen; men jeg kan ikke forsvare det for mig selv ganske at tie. — Udgaven af mine Prædikener har jeg for lang Tiid siden opgivet, eller dog opsat i det Ubestemte, fordi jeg endnu ikke er i Besiddelse af Adskilligt, der med Rette kan fordres af den, der lader en Samling Prædikener trykke.

Jeg havde nær glemt, i Anledning af „Hakon Jarl" at spørge Dem, om den ikke indbefatter hans Død? om Oluf er meget mærkelig deri? om Religions-Kampen driver sit Væsen synderligt deri, og da, om Stykket er hedensk eller christeligt? og meget meere, som jeg gjerne vilde spørge om, dersom jeg vidste saa meget, at jeg kunde spørge. —

s. 8821de April 1806.

— Jeg maae fortælle Dem, at jeg kun har gjort liden Fremgang i Snorro, men derimod i disse Dage læst „Fiam-metta" af Boccaz, et Digt — skjøndt ikke i Vers — fuldt af Ild og Kiærlighed, og hvor kun endeel mythologisk Stads støder mig noget; men det er vel mueligt, at det ingen Italianere støder, da det er mythologiske Personer af deres Natur. Jeg har ellers ved den Lejlighed fundet om Boccaz disse mærkelige Ord: fu di statura alquanto grassa, hvilke kunne tjene Oehlsenschläger til Trøst, og tillige beviise, at Italianerne kunne blive feede. — Jeg har ogsaa læst adskillige nyere Bøger om Kunsten, og maae give mine Contraparter, Malerne, Ret i, at de for dem maae være meget „tomme"; men dette behøvede de just ikke at være, fordi Forfatterne selv ej kunde male. Hvor tomme ellers Malerne selv tidt ere, om de end godt kunne male, derom har jeg atter faaet Oplysning ved for nogen Tiid siden at tale med Maleren Hornemann, hvem jeg traf her i Egnen, og som rigtignok kan male ret smukke Portraiter, men som er en Koebue i al sin Dom, derfor ogsaa en Beundrer af den berlinske og preussiske Architektur. Derimod traf jeg sammesteds Gianelli, som har meget meere Sands, uagtet han urimeligt roeste Canova, hvem jeg — forstaaer sig af Fordom — ikke ret kan liide; men derimod priisede jeg ham, fordi han just kunde dømme, som jeg allerede tilforn har dømt om Deres Svoger Prof. Hansen, at der aldrig kan komme noget Godt ud af hans Sammenblanding af alle forskjellige Bygningsarter. Hornemann beundrede derimod hans altona'iske Bygninger meget, thi, sagde han, der er Spejlglas i alle Vinduerne, lige indtil i Kiælderens.

Vil De fortælle Rahbek, at jeg i Gaar læste en Recension over en Roman, hvis Helt var „ein höchst tugendhafter Spibube, Mordbrenner und Spieler".